

Věc: posudek vedoucího bakalářské práce Moniky Sechovcové s názvem: *Analýza poetiky vybraných děl Bohumila Hrabala*.

Autor posudku: Jakub Češka Ph.D.

Práce Moniky Sechovcové představuje velmi sympatický interpretační výkon vybraných děl Bohumila Hrabala. Autorka sice původně zamýšlela tematizovat zobrazování zlomových politických událostí právě v Hrabalově tvorbě, je však třeba hodnotit kladně, že od tohoto záměru záhy ustoupila. Neboť dříve než se pustíme do interpretace určitých literárně inscenovaných událostí, je zapotřebí pokusit se nejprve rozkrýt autorskou iluzivní strategii. Je tedy zapotřebí rozkrýt určitý kód, v němž jsou události zapsány. Stopa původního záměru je patrná ve výběru literatury. Od historizujícího čtení se autorčin zájem přesouvá k poetice Hrabalových próz, inspiračním podnětem pro ni byla rozsáhlá stať Jana Mukařovského *Geneze smyslu v Máchově poezii*. Ve své práci takto nabízí interpretaci centrální figur, mezi něž řadí – pojmenování (lavírování mezi významem doslovným a přeneseným, metaforickým), konfrontaci (stylistikou, postav a sémantickou), personifikaci, synekdochický postup (který se zdá být pro Hrabala centrální), dvě linie paralelismu, výčty (jež by byly možné podřadit synekdoše) a segmentaci. V dalších dvou kapitolách (střídání slovesných časů a nadužívání třech teček) autorka již převážně rekapituluje nastudované teoretické pozice. Potěšující je, že se autorka příliš nezatěžuje dalekosáhlým představením metody, nýbrž že se po dílčím náčrtu přesouvá rovnou k interpretaci prózy, která je nejenom kvalitativním, nýbrž také kvantitativním těžištěm práce.

Autorčina schopnost nalézat za na první pohled tekutou Hrabalovou promluvou určité pravidelnosti, strategické postupy, je výborná. Teorie ani interpretační nástroje neslouží coby alibi teoretické práce, nýbrž jich autorka využívá funkčně a tvůrčím způsobem. Její analýza je nejenom čtivá, ale lze ji sledovat jako poučený a poučný vhled do poetiky Hrabalova psaní. Příkladů, kterých uvádí je bezpočet, navíc ji přivádějí k závěrům, že Hrabalova tvorba (a to i v její mikroúrovni) je multifokální, neboť v jedné narativní jednotce lze nalézat více poetických strategií. Autorčinu schopnost interpretovat literární text považuji za výbornou, zároveň také ukazuje cestu, kterou se mohou ubírat další literárně zacílené bakalářské práce. Další – patrně také obtížně řešitelnou otázkou – bude výběr tvůrčích postupů, proč autorka považuje za klíčové právě ty, které zvolila?

Třebaže autorka provádí detailní analýzu zvolených literárních postupů, nedospívá k určitému významovému sjednocení, či jinak řečeno, nenachází klíč k tomu, jaké mají jednotlivé postupy vztah k sobě navzájem, jestli jsou nějaké centrální, jiné podružné, jakou formu sdělení nám tedy Hrabalovo dílo předkládá atp. Je však třeba uznat, že takové otázky jsou jednak obtížné, jednak není zrovna jasné, jestli na ně lze uspokojivě odpovědět. Možná by stálo vzít v úvahu, nakolik by bylo možné pasovat synekdochický postup jako jistou techniku zrcadlení do role klíčové metafory. Tímto poukazem však již mířím k případné další reflexi Hrabalova díla, které, ač se to na první pohled možná nezdá, je obtížně interpretovatelné.

Jak již jsem několikrát naznačil, překládanou práci hodnotím pro její výrazný a vyhraněný interpretativní charakter jako velice zdařilou, proto ji také navrhuji hodnotit známkou výborně.

Jakub Češka

4.9. 2013 Poděbrady